

ใบงานที่ ๘ เรื่อง เล่านิทานผสานความคิด
หน่วยการเรียนรู้ที่ ๑๔ เรื่อง ภาษาไทย ภาษาถิ่น
แผนการจัดการเรียนรู้ที่ ๘ เรื่อง อ่านเรื่องราวเล่าความคิด (๒)
รายวิชาภาษาไทย รหัสวิชา ท๑๖๑๐๑ ภาคเรียนที่ ๒ ชั้นประถมศึกษาปีที่ ๖

คำชี้แจง ให้นักเรียนแบ่งกลุ่มหรือเดี่ยว จากนั้นศึกษานิทานอาเซียนที่กำหนดให้

แล้วออกมาเล่านิทานตามกลุ่ม/เดี่ยว ที่ตนเองได้รับ ดังนี้

๑. นิทานของประเทศสาธารณรัฐฟิลิปปินส์ เรื่อง หนูกรุงกับหนูบ้านนอก
๒. นิทานประเทศราชอาณาจักรกัมพูชา เรื่อง กระท่ายผู้ชาญฉลาด
๓. นิทานประเทศสาธารณรัฐแห่งสหภาพพม่า เรื่อง หอยทากผู้เฉียบแหลม
๔. นิทานของประเทศสหพันธรัฐมาเลเซีย เรื่อง ปลาน้อยหัวรั้น

๑. นิทานของประเทศสาธารณรัฐฟิลิปปินส์ เรื่อง หนูกุ้งกับหนูบ้านนอก

หนูกุ้งกับหนูบ้านนอกเป็นญาติกัน วันหนึ่งหนูกุ้งไปเยี่ยมหนูบ้านนอกใน หมู่บ้านชนบท หนูบ้านนอกเชิญให้เข้าไปในบ้านหลังเล็ก ที่มีดกทิม แต่อยู่กลางทุ่งนาข้าวและ ทุ่งหญ้าเขียวสะอาด อากาศบริสุทธิ์ หนูกุ้งไม่พอใจในความเป็นอยู่และอาหารที่หนูบ้าน นอกนำมาให้ “อาหารมีแต่ข้าวโพด ข้าวเปลือก ฉันไม่ชอบมืออย่างอื่นอีกไหม” หนูกุ้งบ่น “มีมะม่วงอีกอย่างด้วยนะ” หนูบ้านนอกบอก

“เจ้าไม่มีเนยแข็ง เนยเหลวบ้างหรือไง เนื้อสัตว์ เนื้อปลาเล่า เจ้าเคยกินบ้าง ไหม” หนูกุ้งถาม

“แะ...แะ...ไม่มีหรอกพี่ ทั้งเนยแข็ง เนยเหลว” หนูบ้านนอกตอบเสียงเบา ๆ

“นี่ถามจริงๆ เจ้าเคยลิ้มชิมรสขนมเค้ก หรือคุกกี้บ้างไหม” หนูกุ้งซักต่อ

“ไม่เคยหรอกพี่ แต่บางวันนะ ฉันจะมีผลไม้สุกหอมหวานนานาชนิด เช่น กล้วย มะม่วง มะละกอ มาให้พี่ลิ้มรสเปรี้ยวหวาน พอหายอยาก และมีประโยชน์ต่อร่างกายทำให้ ดวงตาแจ่มใส มองเห็นได้ถนัดชัดเจนยิ่งขึ้นด้วยนะ” หนูบ้านนอกอธิบาย

“ พี่ละเศร้าใจ เสียตายแทนเจ้าที่ไม่มีโอกาสกินอาหารที่แสนอร่อย จำพวกหมู แสม ไก่ทอด หรือขนมปังปัง อะไรทำนองนี้ เอาอย่างนี้ไหม ไปกับพี่ ไปเที่ยวบ้านพี่ใน เมืองกรุงกัน แล้วเจ้าจะเห็นเองว่า ดีกรามบ้านช่องในเมืองล้วนใหญ่โต มีตลาดใหญ่ กว้างขวาง อุดมสมบูรณ์ด้วยข้าวปลาอาหารนานาชนิดมีห้างสรรพสินค้าสูงใหญ่หลายสิบชั้น ขายเสื้อผ้าแพนพลรณ สินค้ามากมายไปนะ” หนูกุ้งชวนหนูบ้านนอก

“ตกลง ฉันจะไปกับพี่” หนูบ้านนอกรีบรับคำเชิญ

ด้วยเหตุนี้ หนูบ้านนอกจึงออกเดินทางไปกับหนูกุ้งผู้เป็นญาติผู้พี่ มุ่งหน้าสู่เมืองกรุง จวบจนมีด้ายกลางคืน จึงเข้าสู่ใจกลางเมืองหลวง

“ หนวกหูจังเลย ทำไมมีแต่เสียงเอะอะอีกทีก็ครึกโครม ปู๊ด ๆ เป็ด ๆ ดังสนั่น มาก ที่บ้านฉันยามค่ำคืนทุกอย่างเงียบสงบ ไร้เสียงอีกทีก็” หนูบ้านนอกบ่น

“นั่นมันเสียงรถที่วิ่งไปมา ทั้งรถยนต์ รถโดยสาร และรถบรรทุก ผู้คนในเมืองเขา ทำงานและมีธุระต้องเดินทางไปติดต่อตลอดวันตลอดคืน จึงมีเสียงดังแบบนี้ตลอดเวลา ไร ละ” หนูกุ้งพูดเล่าให้ฟัง

หนูกุ้งและหนูบ้านนอกพากันมาจนถึงบ้านใหญ่หลังหนึ่ง ที่มีแสงสว่างจากหลอด ไฟฟ้า มีอาหารมากมายวางอยู่บนโต๊ะ หนูกุ้งยื่นเนยแข็ง ไก่ทอดและหมูแฮมให้หนูบ้านนอก กิน ขณะที่ทั้งสองกำลังกินอาหารพลันสุนัขตัวมหึมา ๒ ตัวกระโจนเข้ามา หนูทั้งสองตัววิ่งหนีเข้าไปในโพลงมืดมืด หนูบ้านนอกตกใจกลัวเนื้อตัวสั่นงันงกจนพูดไม่ออก หนูกุ้งยื่นหน้า

บอกให้ออกไปกินอาหารต่อเพราะสุนัขไปแล้ว แต่หนูบ้านนอกสายหน้าและบอกว่า “ไม่เอาแล้ว กินอะไรไม่ลง ฉันอยากกลับบ้าน ชีวิตที่นี่ไม่ปลอดภัยมีอันตรายรอบด้าน ที่ไหนสุขสบายกว่า เจียบสงบอกว่า ฉันขอลาไปก่อนละ” จากนั้นหนูบ้านนอกจึงออกวิ่งกลับคืนสู่บ้านชนบทหลังเลิกอันสงบรมรินของตนทันที

(แหล่งที่มา : ผู้เขียน อาราเชลี มาราชิกัน วิลลามิน จากหนังสือ เล่านิทานให้หนูฟังหน่อย.

หน้า ๙๕ - ๑๐๐. กระทรวงศึกษาธิการ. ๒๕๔๑.)

๒. นิทานประเทศราชอาณาจักรกัมพูชา เรื่อง กระท่ายผู้ชาญฉลาด

กระท่ายตัวหนึ่งชอบกระโดดไปมาที่ริมสระน้ำ มันชอบสถานที่นี้มาก สัตว์ป่าและนกต่าง ๆ ก็มักจะมากินน้ำในสระนี้ ที่ฝั่งน้ำมีต้นไม้เขียวขจีเจริญเติบโตใหญ่อยู่ต้นหนึ่ง ใบคกหนาทอดเงาสู่หน้าอันใสแจ้วประกอบเป็นภาพสะท้อนที่สวยงามตระการตา ต่อมาเมื่อมีคนโค่นเอาต้นไม้ต้นนี้ไปทำเรือมาดลำเร็ววเล็ก จึงเหลือแต่ตอไม้ บนตอมียางไม้สีเหลืองอร่ามไหลซึมออกมาเป็นเม็ดใหญ่ ๆ

กระท่ายน้อยเมื่อเห็นตอไม้นี้ ก็กระโดดขึ้นไปตั้งใจจะนั่งสักครู่ ขณะที่กระท่ายนั่งอยู่บนตอไม้อย่างสุขสบายนั้น ก้นและหางก็ถูกยางไม้ตรึงแน่นติดอยู่กับตอ ผ่านไปสักครู่มันคิดจะไปวิ่งเล่นในป่า แต่มันไม่สามารถกระโดดออกจากตอไม้ได้ ไม่ว่าจะกระโดดจะออกแรงเท่าไรก็หมดหนทางที่จะดึงตัวออกจากตอไม้ มันจึงได้แต่หมอบอยู่ที่เดิม กระดิกหาง อย่างจนปัญญา

กระท่ายน้อยคิดหาวิธีให้ตนพ้นภัยในครั้งนี้ จึงหลับตาลงพร้อมครุ่นคิดอย่างจริงจัง ขณะนั้นมีช้างใหญ่ตัวหนึ่งเดินมุ่งหน้ามาที่ริมสระ ช้างกระหายน้ำเพราะอากาศร้อนอบอ้าวเหลือเกิน กระท่ายน้อยฟังเสียงเท้าอันหนักหน่วงนี้อยู่พักหนึ่งก็ลืมตาขึ้น พอเห็นช้างก็นึกในใจว่าผู้ช่วยชีวิตมาแล้ว จึงร้องตะโกนขึ้นว่า

“เจ้าช้าง ห้ามกินน้ำนะ เพราะน้ำในสระนี้เป็นของฉัน” ช้างทำท่าเหมือนไม่ได้ยินเสียงของกระท่ายน้อย กลับยื่นงวงอันยาวลงไปดูดน้ำในสระ “แกไม่เห็นฉันนั่งอยู่นี่หรือฉันเฝ้าดูน้ำในสระนี้อยู่ ถ้าไม่ได้รับอนุญาตจากฉัน ไม่ว่าจะใครก็ห้ามกินทั้งนั้น ไปให้พ้น” กระท่ายน้อยร้องต่อไป แต่ช้างใหญ่ไม่นำพาต่อเสียงร้องของกระท่าย ยังคงกินน้ำอย่างกระหาย

“แกไม่เชื่อฟังฉันหรือ ฉันจะหักงวงของแก กะเทาะฟันของแก” กระท่ายน้อยร้องขู่

“ ฮะ ฮะ ฮะ ฮะ ฮะ ฮะ ” ช้างอ้าปากหัวเราะเสียงดัง เมื่อช้างกินน้ำพอแล้วก็เริ่มพ่นน้ำ

“ฉันจะหักงวงของแก กะเทาะฟันของแก” กระท่ายน้อยร้องขู่อีก

“ แกพูดบ้าบออะไรอยู่ล่ะ ” ช้างขึ้นเสียงอย่างหมั่นแกลนว่า “วันนี้ฉันได้กินน้ำในสระนี้ วันหน้าฉันก็จะมากินน้ำที่นี่อีกต่อไป เจ้าของน้ำคือสระ ฉันเป็นมิตรเก่ากับสระมานานหลายปีแล้ว...”

“เจ้าช้าง แกไม่รู้อะไรเลย ถ้าแกยังชินกินน้ำอีกคำ ฉันจะเหยียบกระดูกแกให้หัก” กระท่ายน้อยกล่าวอย่างโกรธ ช้างมองดูกระท่ายน้อยด้วยสายตาเหยียดหยาม และพึมพำว่า “เจ้านี้คุยโวเก่งจริงนะ ฉันเพียงเหยียบเจ้าสักทีกระดูกของเจ้าก็แตกเป็นผุยผงแล้ว”

ข้างเดินมาที่หน้าตอไม้แล้วยื่นวงอันทรงพลังเกี่ยวเจ้ากระต่ายน้อยไว้แน่น แล้วชูวงขึ้นสูง ทุ่มกระต่ายน้อยลงพื้นสนามหญ้า “เด็ดหัวไปให้พ่น” ข้างยิ้มเย้ยหยันพร้อมกับพูดว่า “วันหลังห้ามพูดเหลวไหลอีก”

กระต่ายน้อยโชคดีที่ถูกข้างดึงออกจากตอไม้ได้ พอลงถึงพื้นก็รีบวิ่งโกยอ้าวข้างใหญ่จ้องดูกระต่ายน้อยแผ่นหนีเข้าป่าราวกับไล่ปีก บนตอไม้อันราบเรียบนั้น กระต่ายน้อยทิ้งหางไว้และยังมีขนกระต่ายกระจุกหนึ่งติดแน่นอยู่กับยางไม้

ตั้งแต่นั้นมา หางกระต่ายก็หลุดเหลือเพียงสั้น ๆ และคนที่กั้นกระต่ายก็เป็นสีขาว เพราะว่ามันงอกขึ้นมาใหม่แทนคนที่หลุดไปนั่นเอง

(แหล่งที่มา : หนังสือเรียนสาระการเรียนรู้พื้นฐาน ชุดภาษาเพื่อชีวิต : วรรณกรรมปฏิสัมพันธ์
ช่วงชั้นที่ ๒. หน้า ๑๑๔ - ๑๑๖.)

๓. นิทานประเทศสาธารณรัฐแห่งสหภาพพม่า เรื่อง หอยทากผู้เฉียบแหลม

ม้าตัวหนึ่งกำลังวิ่งบนถนน ระหว่างทางพบหอยทากตัวหนึ่งกำลังคลานตัวมเตี้ยมไปอย่างเชื่องช้าก็รู้สึกขบขันจึงร้องขึ้นว่า “แกวิ่งเร็วอะไรปานนี้ ถ้าเดินอย่างแกระยะทางสักร้อยก้าวก็ต้องใช้เวลานานเป็นร้อยปีแน่” หอยทากตอบว่า “ฉันออกมาที่นี่ก็เพื่อสูดอากาศสดชื่น ไม่ได้คิดจะเดินทางไปไหน แล้วจะให้ฉันวิ่งเร็ว ๆ ไปทำไมกัน ฉันกลัวพูดว่าถ้าวิ่งกันจริงๆ ก็ไม่ล้าหลังแกถึงร้อยก้าวหรอก”

“แกนี่คุยโวเก่งจริง” ม้าร้องขึ้นอีก

ทากพูดว่า “ถ้าไม่เชื่อก็ลองดู พรุ่งนี้พอฟ้าสว่างแกก็มาที่นี่ แล้วเราตั้งต้นวิ่งแข่งกัน จากที่นี่ถ้าฉันวิ่งล้าหลังแกร้อยก้าว แกเหยียบฉันให้ตายได้เลย” ม้าเห็นชอบกับข้อเสนอของหอยทากทันที

วันนั้นเอง หอยทากก็เรียกญาติพี่น้องมาทั้งหมด ซึ่งมีจำนวนมากเป็นหมื่นตัว หอยทากให้พี่น้องของเขาซ่อนตัวตามทางให้แต่ละตัวห่างกันร้อยก้าว รุ่งขึ้นพอฟ้าสว่าง ม้าก็มาตามถึงที่ที่นัดหมายไว้

“เจ้าจอมคุยโว แกอย่าดี้อันที่จะให้ฉันใช้กีบเท้าสังหารชีวิตแกเลย ฉันขอเตือนแกจะเปลี่ยนความตั้งใจใหม่ก็ยังไม่สายเกินไป” ม้าพูดกับหอยทาก หอยทากตอบว่า “ถ้าแกกลัวจะแพ้ฉันละก็ฉันไม่เคียวเขี้ยวให้แกมาวิ่งแข่งกับฉันหรอก” คำพูดของหอยทากทำให้ม้าอดทนรอต่อไปไม่ไหว จึงตะโกนว่า “เอาละ แกวิ่งไล่ตามฉันมาซิ”

ม้าออกวิ่งไป วิ่งไปได้ร้อยก้าวก็หันมาดูทีหนึ่ง หอยทากอยู่ห่างจากตัวเขาไม่ไกลนัก ม้าวิ่งต่อไปอีกคราวนี้วิ่งอย่างรวดเร็วถึงสองร้อยก้าว และร้องถามหอยทากด้วยน้ำเสียงเยาะเย้ย “แกคลานอยู่ไหนกัน เจ้าจอมคุยโวที่น่าสงสาร”

“แกหันหน้ามาดูซิ ดูว่าฉันล้าหลังแกเกินร้อยก้าวไหม” เสียงตอบอย่างหนักแน่น ม้าหันมาดู หอยทากคลานตามหลังอย่างไม่รีบร้อนห่างออกไปไม่ถึงร้อยก้าวจริง ๆ ม้ารู้สึกประหลาดใจยิ่งนัก รีบวิ่งต่อไป หลังจากวิ่งได้สี่ร้อยก้าว ม้าหันมาดูข้างหลัง ก็เห็นหอยทากเหมือนสองครั้งก่อน คลานตัวมเตี้ยมห่างจากเขาไม่ไกลนัก ม้าเหลือเชื่อ ได้แต่วิ่งต่อไปข้างหน้า ทุกครั้งที่ม้าเหลียวมาดูก็เห็นหอยทากอยู่ห่างจากเขาไม่ไกลนัก

ม้าวิ่งไปพลาหงอบไปพลาหง ยิงวิ่งยิ่งเร็ว แต่ว่าหอยทากยังคงตามหลังอยู่เหมือนเดิม ซึ่งอยู่ห่างจากเขาไม่ไกลนัก ม้าวิ่งจนอ่อนเปลี้ยไปทั้งตัว ในที่สุดก็ล้มลงกลางถนน เขาไม่มีแรงวิ่งต่อไปได้อีก ขณะนั้นหอยทากได้คลานเข้ามาใกล้ ๆ ตัว และพูดยิ้ม ๆ ว่า “แกนี่กว่าแกมีสี่ขาที่เอาชนะได้อย่างนั้นหรือ ตรงกันข้ามผู้ชนะ

หาใช้มาอย่างแกที่มีสีขาและวิ่งได้เร็วไม่ หากเป็นหอยทากอย่างฉันที่มีหัวสมองรู้จักครุ่นคิด
ต่างหาก”

(แหล่งที่มา : หนังสือเรียนสาระการเรียนรู้พื้นฐาน ชุดภาษาเพื่อชีวิต : วรรณกรรมปฏิสัมพันธ์
ช่วงชั้นที่ ๒. หน้า ๑๕๔ - ๑๕๕.)

๔. นิทานของประเทศสหพันธรัฐมาเลเซีย เรื่อง ปลาน้อยหัวรั้น

ครั้งหนึ่งยังมีลูกปลาตัวเล็กกระจ้อร่อยตัวหนึ่ง อาศัยอยู่ในสระแห่งหนึ่ง ลูกปลาน้อยมีเพื่อนเป็นลูกอ๊อด ทั้งสองชอบชวนกันไปแหวกว่ายเล่นสนุกและหาอาหารกันเป็นประจำ

เข้าวันหนึ่ง ลูกปลาน้อยรู้สึกสงสัยเมื่อมองเห็นขาคู่หนึ่งโผล่ออกมาใกล้ ๆ ทางของลูกอ๊อด จึงถามว่าทำไมจึงมีขาออกมา “ฉันไม่ใช่ปลา...เหมือนอย่างเจ้า ฉันเป็นลูกอ๊อด... ลูกกบไงล่ะ อีกไม่นานฉันจะตัวโตขึ้น..ใหญ่ขึ้น...ฉันก็จะอาศัยอยู่ในสระนี้ต่อไปอีกไม่ได้แล้ว” ลูกอ๊อดอธิบายให้เพื่อนฟัง

“ไม่จริง...เจ้าพูดเท็จ” ลูกปลากล่าวหาเพื่อน

“ถ้าไม่เชื่อฉัน ก็คอยดูซิ...ค่อยๆ ดูก็แล้วกัน” ลูกอ๊อดตอบแล้วก็ว่ายน้ำหายลับตาไป

สองสามวันมานี้ ลูกปลาน้อยรู้สึกวิตกกังวลใจมาก ด้วยไม่รู้ว่าเจ้าลูกอ๊อดเพื่อนรักหายหน้าไปอยู่ที่ใด แม้จะเที่ยวหาสักเท่าไรก็ไม่พบ แต่ต่อมาอีก สองสามวันต่อมา ลูกอ๊อดกลับปรากฏตัวขึ้นตรงหน้า ลูกปลาน้อยดีใจที่เห็นเพื่อนรักกลับมา และอีกครั้งหนึ่งที่ลูกปลาน้อยเกิดความแปลกใจแถมสงสัยใคร่รู้ เมื่อมองเห็นลูกอ๊อดมีขาออกออกมาอีกคู่หนึ่ง คราวนี้ขาหน้าคู่นี้อยู่หน้าขาคู่เดิม แถมหางที่เคยยาวกลับหดสั้นเข้าไป

“นี่...เจ้าลูกอ๊อด เจ้าหายไปในไหนมา” ลูกปลาน้อยถาม

“ฉันขึ้นไปบนบก...บนพื้นดินนะซี จำไม่ได้หรือ...ฉันบอกเจ้าว่า ฉันคงอยู่ที่นี้ต่อไปอีกไม่ได้แล้ว นี่ไง...เห็นขาทั้ง ๔ ข้างของฉันไหม ถึงเวลาแล้วนะที่ฉันต้องไปอยู่บนพื้นดินบนโน้น เพื่อจะได้มีชีวิตต่อไป” ลูกอ๊อดชี้แจงให้เพื่อนฟัง แล้วพูดขอร้องว่า “ต่อจากนี้ไป อย่าเรียกฉันว่าลูกอ๊อดอีกนะ ให้เรียกฉันว่า กบ แทน จะได้ไหม ลาก่อนนะเพื่อน..ปลา” ลูกปลาน้อยพิศวง งงงวยเหลือเกินกับการเปลี่ยนแปลงของเพื่อน มันยังอยู่ในสระแห่งนั้นในที่สุดมันก็เจริญเติบโตกลายเป็นปลาตัวใหญ่

วันหนึ่ง ขณะที่ปลากำลังแหวกว่ายไปตามสายน้ำเพื่อหาอาหารนั้น ฉับพลันมีกบ ตัวหนึ่งกระโดดลงมาในน้ำ...เจ้ากบเพื่อนเก่านั่นเอง เจ้าปลาดีใจที่ได้พบเพื่อนอีกครั้ง กบเล่าเรื่องที่ยังพบเห็นมาบนพื้นดินให้ปลาฟัง “ฉันขอขึ้นไปบนพื้นดินกับเจ้าด้วยได้ไหม” ปลาขอร้อง “เจ้าไม่มีเหงือกสำหรับหายใจบนบก ขึ้นขึ้นไป..เหงือกแห้งตายแน่ ๆ” กบห้ามปรามเพื่อน ทั้งสองพูดคุยกันจนคำมืดได้เวลาอำลาจากกัน ปลารู้สึกเศร้าสร้อย อยากติดตามเพื่อนขึ้นบก

เช้าวันรุ่งขึ้น ปลารวบรวมความกล้ากระโดดพุ่งขึ้นไปสุดแรงเกิด ...พลั๊ก...ปลาตกลง
พื้นฝั่งริมน้ำ แต่อัจจาเอ๋ย ปลาเริ่มหายใจติดขัด...หายใจไม่ออก มันอ้าปากส่งเสียงร้องด้วยความ
เจ็บปวด โชคดีแท้ๆ กบเพื่อนเก่ากำลังหากินอยู่ บริเวณนั้นได้ยินเสียงร้องของปลากบ
ไม่รอช้ากระโดดออกแรงผลักปลาไปยังสระน้ำทันที ตูม ปลาได้น้ำกระทบผิวกายพลันได้สติ
ชีวิตพื้นกลับคืนออกว่ายในสายน้ำอีกครั้ง

“ฉันบอกเจ้าแล้วไง พื้นดินไม่ใช่ที่อยู่ของเจ้า ไม่ว่าจะอยู่ ณ ที่ใดก็ตามบนบกหรือ ใน
น้ำ ทุกที่ล้วนสวยงาม ทำไมเจ้าไม่เชื่อฟังฉันบ้างละ” กบเตือนปลา “ฉันไม่ชอบที่นี่ไม่เห็นดี
ตรงไหน” ปลาบ่น “นี่แน่ะเพื่อน เจ้าควรตั้งใจที่เกิดมาเป็นปลา มีสัตว์ไม่กี่ชนิดที่อยู่
ในน้ำได้ตลอดเวลาเหมือนพวกปลาอย่างเจ้า รู้ไหมเพื่อน” กบแนะนำปลา

ปลายิ้มรับเป็นเชิงเห็นด้วย แล้วออกแหวกว่ายไปตามสายน้ำอย่างร่าเริงเป็นสุข
ลัดเลาะไปตามกอไม้กอหญ้าใต้น้ำ ด้วยรู้แน่แท้ใจว่าสิ่งที่เพื่อนกบกล่าวไว้ คือ ความจริงแท้
แน่นอน

(แหล่งที่มา : ผู้เขียน อะลิมาห์ ชะลาม. จากหนังสือเล่านิทานให้หนูฟังหน่อย. หน้า ๑๐๔ -
๑๑๐. กระทรวงศึกษาธิการ. ๒๕๔๑.)